

folk en gulerod, når de kommer i job, i stedet for at gøre de fattige fattigere med kontanthjælpsloftet. Så kunne jeg i det mindste slippe for at høre flere af de her hjerteskerende eksempler på, at det ikke skal kunne betale sig at arbejde.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg er også overrasket over Det Radikale Venstres indstilling i den her sag. Mener Det Radikale Venstre, at det ikke skal kunne betale sig at arbejde? Vi har et regelsæt, der gør, at et ægtepar, hvis de arbejder til mindstebetalingen – og det er der masser af mennesker der gør i det her i land – skal se, at de får mindre ud af det, end hvis de var på kontanthjælp.

Det er da forbløffende, at Det Radikale Venstre, som var stor initiativtager til det her, fordi man erkendte, at det i et samfund altid skal kunne betale sig at arbejde, nu svinger rundt og siger: Nu vil vi for endnu større grupper indføre, at det ikke kan betale sig at arbejde. Det er et paradoks, der er næsten uden for min fatteevne.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg ville simpelt hen ønske, at vi her i Tinget havde mulighed for at pålægge en minister at svare på de spørgsmål, der bliver stillet ham fra salen. Men jeg prøver en gang til:

Ligger det inden for ministerens forestillings- evne at give folk et positivt økonomisk incitament, hvis de går fra kontanthjælp til et job; en gulerod i form af et øget beskæftigelsesfradrag, altså at vi fordobler deres beskæftigelsesfradrag og på den måde sikrer os, at det kan betale sig at arbejde, i stedet for at gøre de fattige fattigere?

Jeg beder indstændigt ministeren svare, for det er tredje gang, jeg forsøger at stille ministeren det samme spørgsmål: Ville det ikke være en bedre idé at bruge guleroden i stedet for at insistere på at bruge pisken?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg er nødt til at insistere igen: Vi gør ikke de fattige fattigere, for de ægtepar, hvor begge arbejder til mindstebetalingen, vil med det system, fru Elisabeth Geday vil indføre, tjene mindre end dem, der er på kontanthjælp. Så derfor er det et fuldstændig absurd spørgsmål, fru Elisabeth Geday stiller.

Det er jo ikke regeringen, der fastsætter løn- og aftalevilkår på arbejdsmarkedet. Det er arbejdsmarkedets parter, og arbejdsmarkedets parter mener, at man kan leve for 100 kr. i timen. Og det er jo det, der er essensen i den her sag: Fru Elisabeth Geday mener, at det er i orden, at mennesker, som er uden for arbejdsmarkedet, og som vi gerne vil give et incitament til at komme ind på arbejdsmarkedet, ved selvsyn kan konstatere, at det ikke økonomisk kan betale sig. Det kan et samfund da ikke økonomisk indrette sig fornuftigt efter.

(Kort bemærkning).

Astrid Krag Kristensen (SF):

Nu har ministeren sagt det en del gange, men jeg forstår det ikke bedre af den grund, så nu vil jeg simpelt hen spørge.

Det her med, at kontanthjælpsloftet øger tilskyndelsen eller incitamentet til at arbejde, forstår jeg simpelt hen ikke. For tidligere har det jo også været sådan, at hvis folk, der kunne arbejde, ikke gad, og hvis de ikke mødte op til aktivering, kunne man skære i deres kontanthjælp. Den store forskel, som jeg ser det nu, er, at nu rammer man alle, også dem, der er syge.

Jeg har meget svært ved at se, hvilket formål der kan være ved det andet end at skabe en yderligere fattigdom og større ulighed i Danmark. Men det kan måske også være, at vi skal forstå den her hårdnakkede støtte til et kontanthjælpsloft, som ikke skaber dynamik, som ikke skaber resultater, men bare skaber fattigdom og ulighed, derhen, at regeringen og beskæftigelsesministeren har besluttet sig for endelig at anerkende ulighed som et selvstændigt gode.

Hvis det er tilfældet, vil jeg bare gerne høre, hvor den der dynamik, der bliver snakket så meget om, er henne. Jeg har ledt efter den i en masse historier fra familier på kontanthjælp, og jeg kan ikke finde den, men måske kan beskæftigelsesministeren fortælle mig, hvor den er.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

For regeringen var det afgørende, at det kunne betale sig at arbejde. Derfor lagde vi loft over kontanthjælpen. Samtidig indførte vi en meget gunstig skatteordning, sådan at med meget få timers arbejde, faktisk 5 timers arbejde, kunne man mere end ophæve virkningen af det, man satte til. Og det gjorde vi jo for at få den gode cirkel i gang, nemlig at hvis man bare gik ud og tog